

dog ikke blev noget af Drabet!“ „Ja tænk, saa kunde du nu have fortalt os derom!“ „Ja, saa kunde jeg nu have en artig Fortælling at give til bedste“ — og „disse rynkede, rødøjede Kællingefjæs — det var byttebegærlige Gribbe, der tørstede efter at mæske sig i Lig.“

Naar man har endt Læsningen af disse to prægtige Bøger, gør man sig selv det Spørgsmaal: hvorledes er saa Kvinden egentlig stillet i dette halvville Samfund? Det forekommer mig, Svaret bliver: trods alt er hendes Kaar ikke saa svære, som det straks kunde synes.

Knud Rasmussen føler sig overbevist om, „at ingen vilde blive mere forbavset end den eskimoiske Kvinde, hvis nogen kom til hende og beklagede hende, „ti hendes Legeme er stærkt og sundt, hendes Sind let og ligevægtigt, og Livet forekommer hende derfor vel værd at leve.“ „Hun har selv ingen som helst Følelse af at være Mandens Træl.“ Kvinderne ved, hvor uundværlige de er, „deres Nødvendighed for Samfundets Opretholdelse er dem bevidst, og det er de stolte over.“

Saaledes ser Sagen ud fra eskimoisk Standpunkt. Men, maalt med vore Forestillinger om, hvad der hører med til et vist Maal af Lykke, er der ogsaa det, der kan siges til Fordel for, som Eskimoen indretter sig. I saa meget deler Kvinden der lige med Manden, saa at Uligheden — hvis hun havde Øje derfor — vel næppe følte sig synderlig stærkere end tit under civiliserede Forhold. Mands og Kvindes Følelsesliv og Tankeliv staar lige højt, og rummer omtrent det samme. Ingen Træning fører ham forud for hende; der kræves og ventes Mod, Haardførhed, Viljekraft af hende som af ham. Samfundet opstiller ingen kunstigt opelskede Krav til Kvinden; rejser ingen lavede Skranker, inden for hvilke hun har at holde sig. Den Forskel, der er i hans og hendes Kaar, er givet fra Naturens Haand og altsaa i Overensstemmelse med hendes Væsen, om end dens Følger er gjort unødvendig haarde. Al Forskel udmunder deri: Manden er den legemlig stærkeste. Derfor gælder den samme Lov i dette uciviliserede Samfund — her gennemført med en god Samvittigheds fulde Aabenhed — som der, hykkelsk tildækket, gælder i civiliserede Samfund: den stærkeste har Ret. Forskellen synes større, end den er. Og den Lov vil gælde, til der gives en ny Grundlov, i Følge hvilken det ikke bliver den stærkeste, men hvad dette Ord ogsaa i et enkelt Sprog betyder: den ypperste, hvis „Ret“ erkendes.

Anna Brosbøll.

Frida Schmidt.

Fra Januar 1907 ophører Frk. Frida Schmidt med at være Dansk Kvindesamfunds Kasserer efter at have bestridt dette „Embed“ i 15 Aar.

Frk. Frida Schmidt har været en dygtig og trofast Arbejder i Dansk Kvindesamfund, og hun har været en aaben og elskværdig Kammerat og Medarbejder, over for hvem man altid følte sig paa sikker Grund.

Da vi skrev til Frk. Frida Schmidt og bad hende fortælle os noget om sit Forhold til Kvindesagen og derunder til Dansk Kvindesamfund, sendte hun os følgende Svar, der er saa karakteristisk for hende, at vi gengiver det, som hun gav det:

„9. Juni 1890 var jeg med at oprette Kvindesamfundet for Odense og Omegn; var allerede den Gang Medlem af Valgretsforeningen — Fru Luplau.

8. Juni 1892 holdt Københavnskredsen — altsaa det daværende Dansk Kvindesamfund — Delegeretmøde her i Odense, hvor Kredsordningen fandt Sted. Odense meldte sig straks ind. Jeg blev valgt til Kasserer i Fællesstyrelsen og er siden hvert Aar paa Delegeretmøderne blevet genvalgt.

Har altid været i Styrelsen her i Odense.

Har vist min store Mangel paa agitatoriske Evner ved ikke at kunne faa en større Kreds end omkring ved 50 Medlemmer i en By paa over 40,000 Indbyggere.

Har med Undtagelse af at være Kasserer ikke udrettet Spor af Nytte i Fællesstyrelsen*) I Erkendelsen heraf træder jeg af ved Delegeretmødet i Svendborg d. A.

Har aldrig kunnet begribe, at Mænd ikke maatte blive kisteglade ved at faa Kvinder med paa Raad og Hjælp, særlig i By- og Sogneraad.

Tror paa Kvindesagens Sejr som paa Evangeliet.

Haaber at leve, til den sejrer i Danmark.“

* * *

Som Kasserer fungerer — foreløbig fra nu til Fællesmødet i Sommer — *Frk. Anna Olsen, Nørrevoldgade 8, København*, til hvem alle Pengeforsendelser, (som altid bedes sendt *pr. Postanvisning*), og alt Kassereren vedkommende sendes.

*) I denne Mening har Frk. Frida Schmidt ingen slet ingen Meningsfæller.